

Világító fények

Marosvölgyi Bonifác szerette a karácsonyt. Mindig segített földíszíteni a fát, kivált azt a hosszú, ezüstszínű valamit kedvelte, amit többnyire a legvégén tekertek a fenyőre, előtte azonban lehetett húzni-vonni. És Marosvölgyi Bonifác húzta és vont, s csak akkor eszmélt rá, hogy közben még morog is, amikor észrevette Vénusz rosszalló pillantásait. Ez méltatlan hozzád, olvasta ki Vénusz tekintetéből. Ez méltatlan hozzám, komorodott el Marosvölgyi Bonifác, és sietve mosakodni kezdett, mintha mi sem történt volna.

Karácsonykor nemcsak a fenyő került a lakásba, de a szagok is megváltoztak. Vénusz szerint ezeket illatoknak kell mondani, de Marosvölgyi Bonifác nem föltétlenül értett egyet vele. Illatokat az emberek éreznek, és esetleg más alsóbbrendű lények. Például a kutyák. A macskák tudják, hogy a szag az szag, a többi csak körítés, sallang, az agytekervények tréfája. Vénusz legyintett volna, ha lett volna keze, így csak ásított, jelezve, hogy mennyire unalmas egy tudálékos kandúr.

Karácsonykor az ablakban is szeretett üldögélni Marosvölgyi Bonifác. Igaz, máskor is szívesen nézelődött onnan, de ilyenkor csuda izgalmas fények lepték el a házak falát és az utcát. Marosvölgyi Bonifácot érdekelték a fények. Szerette volna megfejtetni a titkukat. Ezért figyelt. Kiválóan figyelt.

Karácsonykor a nappali szoba asztalán volt egy koszorú is. Hogy miért így nevezik az elszáradt fűből font karikát, azt Marosvölgyi Bonifác nem értette, mindenesetre azt is mindig alaposan megvizsgálta. Megszimatolta, megböködte, meglökdöste, itt-ott meg is rágicsálta finoman és óvatosan.

Élete első karácsonya előtt történt az eset, amiről Marosvölgyi Bonifác mélyen hallgatott. Akkor is a koszorúnak nevezett karikát vizslatta, amelyen nemcsak mindenféle furcsa tárgyakat talált, de egy fény is kigyulladt rajta. Szépen, játékosan vibrált az a fény, muszáj volt közelebbről is tanulmányozni. A kandúr odadugta az orrát, de nyomban el is kapta, mert olyan kellemetlen érzés nyilallott belé, amelyet soha azelőtt nem érzett. A következő pillanatban kiabálást hallott, aztán víz zúdult a nyakába. Három szál bajusza azóta is kurtább a többinél.

– Az ott a tűz – magyarázta Vénusznak évekkel később. – Ha közel mész hozzá, melegít, mint a napsütés, de ha túl közel merészkedsz, fájdalmat okoz, és vizet kell önteni a nyakadba, hogy elmúljon.

Vénusz csak legyintett volna, ha lett volna keze, mivel azonban már akkor sem volt, csak ásított, jelezve, hogy mennyire unalmas egy tudálékos kandúr. Kivált, amikor értelmetlenségeket beszél. Ettől függetlenül mindig jó messzire kerülte a koszorúnak nevezett fűkarikán világló fényeket.

BENE ZOLTÁN